

Ο Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός για το θαύμα της θεραπείας των δαιμονισμένων Γαδαρηνών

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στις Παπαδάτες Μακρυνείας χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή 28 Ιουλίου 2024, ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#).

Ο Σεβασμιώτατος κηρύσσοντας τον θείο λόγο και ερμηνεύοντας την ευαγγελική περικοπή της Κυριακής ανέφερε τα εξής:

«Η σημερινή περικοπή αποτελεί κατάληξη του όγδοου κεφαλαίου, στο οποίο, ποικίλα θαύματα διαδέχονται το ένα το άλλο, με τελευταίο την θεραπεία των δύο δαιμονισμένων στα Γέργεσα.

Αυτό το τελευταίο θαύμα, το οποίο ακούσαμε σήμερα, χαρακτηρίζεται από μία ιδιαιτερότητα που αξίζει την προσοχή μας: Ενώ σε όλα τα προηγούμενα θαύματα του κεφαλαίου αυτού, ο Κύριός μας φαίνεται να κατανικά απρόσωπες δυνάμεις,

όπως την ασθένεια του δούλου του εκατόνταρχου ή την θύελλα καταμεσής της λίμνης της Γεννησαρέτ, στο σημερινό θαύμα γινόμαστε μάρτυρες ενός συγκλονιστικού διαλόγου, ανάμεσα στον Χριστό και στα δαιμόνια, επιβεβαιώνοντας πως το κακό που κατακλύζει την ζωή μας προέρχεται από όντα προσωπικά, με νόηση και λόγο.

Σε αυτή την φοβερή στιγμή του διαλόγου του Χριστού με τους δύο δαιμονισμένους, τί θα βλέπαμε άραγε, αν ήμαστε παρόντες; Δύο δυστυχισμένες υπάρξεις, οι οποίες ουσιαστικά έχουν χάσει την προσωπικότητά τους, να γίνονται ο διάυλος – το κανάλι όπως θα λέγαμε σήμερα – για να ακουστεί η φωνή των δαιμόνων. Έτσι και οι παριστάμενοι θα πρέπει να έφριξαν, συνειδητοποιώντας την ύπαρξη σκοτεινών και καταστροφικών δυνάμεων, οι οποίες – φρικτό και να το λέει κανείς – κινούνται ανάμεσά μας.

Ο φόβος απέναντι σε τέτοιες δυνάμεις και η αναζήτηση τρόπου προστασίας απ' αυτές αποτελεί ανθρώπινη αντίδραση που παρουσιάζεται σε όλους τους πολιτισμούς και σε όλες τις περιόδους της ιστορίας. Αυτή είναι και η αιτία καταφυγής των ανθρώπων, από τους πρώτους πολιτισμούς μέχρι και σήμερα, στην μαγεία, δηλαδή σε τελετουργικές πράξεις, οι οποίες υποτίθεται πως εμποδίζουν τις δαιμονικές δυνάμεις να βλάψουν τον άνθρωπο. Μαγικές συνταγές, προλήψεις ή ακόμη και καταφυγή σε χαρισματικά πρόσωπα που έχουν, δήθεν, χάρισμα να ελέγξουν τις απειλές αυτές, δεν είναι τίποτε άλλο από λύσεις πανικού για τον άνθρωπο, ο οποίος αισθάνεται ακάλυπτος και ανυπεράσπιστος.

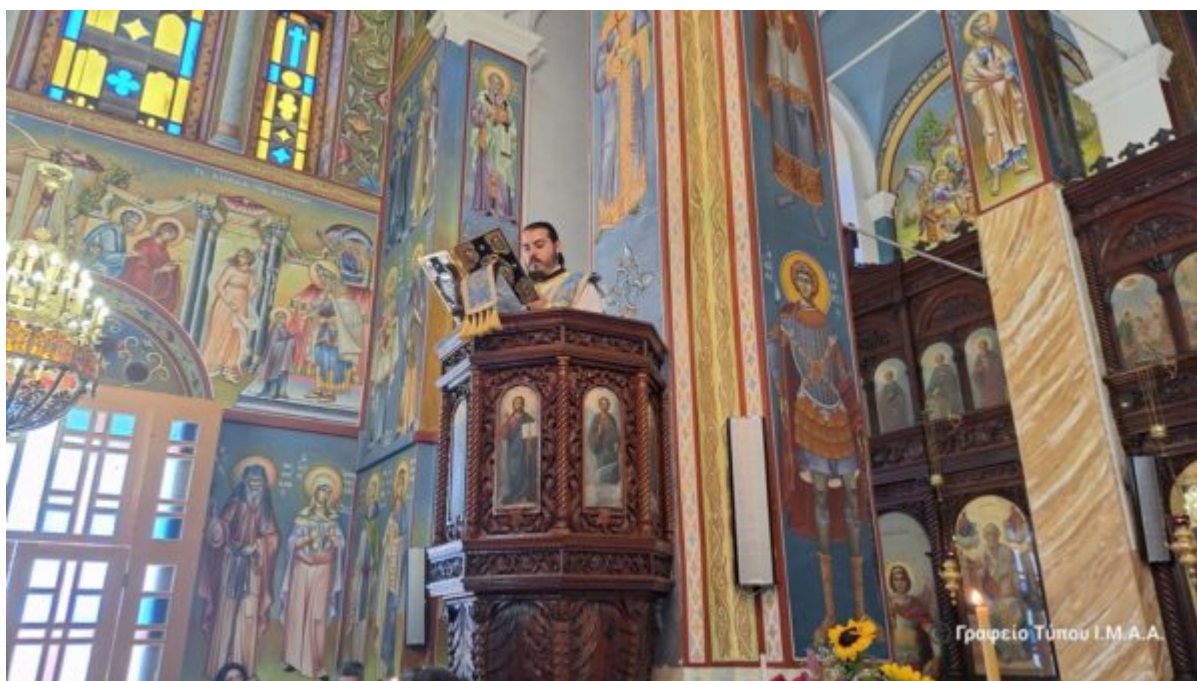
Την μαγεία θεώρησαν οι Πατέρες της Εκκλησίας μας ως μέγιστη απειλή, αφ' ενός διότι υποβιβάζει τον άνθρωπο σε ένα άβουλο και φοβισμένο ον και αφ' ετέρου διότι τον στρέφουν στην αναζήτηση βοήθειας από αντίθεες και καταστροφικές δυνάμεις, οι οποίες τελικά τον υποδουλώνουν. Η μαγεία αποτελεί αυταπάτη και πείθει τον άνθρωπο πως, κάποιες τελετουργίες, αντικείμενα ή ακόμη και προσευχές είναι σε θέση από μόνα τους να τον προστατέψουν και αυτομάτως να τον απαλλάξουν από φανταστικές απειλές. Συχνά, αυτές οι απόψεις εμφανίζονται και μέσα στους κόλπους της ζωής της Εκκλησίας, αλλοιώνοντας βασικά στοιχεία της διδασκαλίας της.

Τί απαντά σε όλα αυτά η σημερινή περικοπή; Καταρχάς, μας υπενθυμίζει την ουσία και την προέλευση του δαιμονικού στοιχείου στην ζωή μας. Αλήθεια, πώς προέκυψαν οι δαίμονες και ποιά είναι τα χαρακτηριστικά της ενέργειάς τους;

Είναι πολύ σημαντικό να θυμόμαστε πως, σύμφωνα με την διδασκαλία της Εκκλησίας μας, το κακό δεν υπάρχει ως ένα στοιχείο της δημιουργίας, αλλά αποτελεί άρνηση του καλού. Οι δαίμονες δημιουργήθηκαν ως αγαθοί άγγελοι, με λογική και ελευθερία. Η σκοτεινή κατάστασή τους οφείλεται στην επανάσταση εναντίον του θελήματος του Θεού. Η δαιμονική φύση και ενέργειά τους είναι αποτέλεσμα της ανυπακοής και της έπαρσής τους κατά του Δημιουργού τους.

Το βασικό χαρακτηριστικό της ουσίας τους είναι το μίσος, όχι μόνον απέναντι σ' Αυτόν, αλλά και απέναντι στα δημιουργήματά Του, ιδιαίτερα μάλιστα απέναντι στην κορωνίδα της δημιουργίας που δεν είναι άλλη από τον άνθρωπο.

Ιδού λοιπόν η φύση και τα έργα των δαιμόνων, από τους οποίους ακούγονται σήμερα αυτά τα φοβερά λόγια: «Τί δουλειά έχεις εσύ μ' εμάς, Υιέ του Θεού; Ήρθες εδώ να μας βασανίσεις πριν την ώρα μας; Αν είναι να μας διώξεις, άφησέ μας να πάμε στο κοπάδι των χοίρων».

Όσο κι αν φαίνεται παράλογο και αντιφατικό, τα λόγια αυτά αποτελούν για μας

πηγή πίστεως και παρηγοριάς. Μα είναι δυνατόν, θα αναρωτηθείτε, να διδασκόμαστε από τον λόγο των δαιμόνων; Βεβαίως, αδελφοί μου, και θα σας το τεκμηριώσω, παραθέτοντάς σας τρία στοιχεία:

Πρώτον, την ομολογία τους πως ενώπιόν τους βρίσκεται ο ίδιος ο Δημιουργός τους, ως ενσαρκωμένος Υιός και Λόγος του Θεού. Δεύτερον, τον φόβο τους ενώπιόν Του, καθώς Τον αναγνωρίζουν ως κάποιον ισχυρότερό τους και ικανό να καταργήσει την εξουσία τους πάνω στους ανθρώπους. Και τρίτον, την γνώση τους πως θα έρθει η στιγμή του ανείπωτου βασανισμού τους χωρίς τέλος.

Μέχρι τότε όμως, η δυνατότητά τους να πειράζουν – και σε ορισμένες περιπτώσεις

να υποδουλώνουν ολοκληρωτικά τους ανθρώπους – παραμένει. Από πού, λοιπόν, αντλούν αυτήν τους την δύναμη; Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας διδάσκουν πως το δικαίωμα αυτό το παραχωρεί ο ίδιος ο άνθρωπος, όταν τους μοιάζει, όταν, δηλαδή, απομακρύνεται από τον Θεό και γίνεται έρμαιο του εγωισμού και των παθών του.

Η σημερινή περικοπή αποτελεί σάλπισμα ελευθερίας του ανθρώπου από την απειλή των δαιμόνων. Ο Άγιος Διάδοχος Φωτικής αναφέρει πως ο Διάβολος κυκλοφορεί γύρω μας ως «λέων ωρυόμενος», όμως, το μεγάλο όπλο εναντίον του βρίσκεται μέσα μας και δεν είναι άλλο από την διαρκή και ζωντανή σχέση μας με τον Κύριο του Φωτός, της ζωής και της αλήθειας. Όσο ο άνθρωπος ενισχύει, μέσω των Μυστηρίων της Εκκλησίας, τους δεσμούς του με την Θεία Χάρη του Τριαδικού Θεού και συμμορφώνεται με το θέλημά Του, οι δαιμονικές δυνάμεις δεν μπορούν ούτε στο ελάχιστο να τον βλάψουν. Πολλές φορές, οι άνθρωποι καταφεύγουν στην βοήθεια της Εκκλησίας, ζητώντας απλώς να απαλλαγούν από τον δαίμονα, αλλά όχι να ενωθούν με τον Χριστό. Χωρίς όμως τον πόθο αυτής της ενώσεως, δεν μπορεί να υπάρξει ποτέ οριστική απαλλαγή από την δαιμονική ενέργεια. Ο άγιος Πορφύριος έλεγε πως, αντί να ανησυχούμε για τον Διάβολο, ας αυξάνουμε την δίψα μας για τον Χριστό.

Η ανάδειξη αυτής της αλήθειας αφορά κυρίως εκείνους, οι οποίοι έχουν αναλάβει την ποιμαντική και πνευματική ευθύνη απέναντι στον λαό του Θεού. Ιδιαίτερα αυτοί πρέπει διαρκώς να θυμούνται πως η διδασκαλία της Εκκλησίας μας έχει ως κύριο σκοπό να απελευθερώνει τον άνθρωπο από τον φόβο και να τον ωθεί προς την αγκαλιά του Χριστού, του μόνου ικανού να κατανικήσει το σκοτάδι και να αναδείξει τον κάθε άνθρωπο ως τέκνο φωτός.

Όταν η ανησυχία και η αβεβαιότητα κυριεύουν την ψυχή μας, ας παραμένουμε πάντα βέβαιοι πως, εναντίον όλων εκείνων των δυνάμεων που επιζητούν το χάος και την καταστροφή, η νίκη θα είναι πάντα του Κυρίου μας και πως δική Του θα είναι η δύναμη και η δόξα, εις τους αιώνες των αιώνων».

Περισσότερες φωτογραφίες:

